

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani. 9. listopada 1894.

List 45.

Nova zvezda.

Naznаноvali smo že o svojem času, da se na Dunaju med slovenskimi visokošolci snuje lepo društvo, slovensko katoliško akademično društvo, kteremu so mladi naši rojaki dali pomenljivo in priljubljeno ime „Danica.“ Kakor vsako dobro početje, imela je tudi Danica premagati marsiktere zadržke, predno je prisijala. Vender, hvala Bogu, ovire je premagala in nedavno je obhajala na Dunaju vstanovni shod. O tej priliki je gosp. F. Pavletič v čverstem govoru pojasnil: Kaj je „Danica“ in kaj da hoče? Razložil je, da „Danica“ je 1. katoliško društvo, 2. „Danica“ je akademiško društvo, 3. „Danica“ je slovensko društvo. Glasl se (po „Slovcu“ 31. okt. 1894) tako le:

I. „Danica“ je katoliško društvo.

Slovinci smo vsi katoličani. Zdelo bi se torej marsikateremu nepotrebno, še posebej izraziti, kar je samo ob sebi umevno. Ime našega društva Vam kaže, da mi drugače mislimo: nam se zdi potrebno, izrečno povdarjati, da smo katoličani. Te potrebe si pa nismo umetno vstvarili, tudi je nismo dolgo in skerbno in farizejsko iskali po skrivnih kotih — javno nam je nasproti prišla, in videči jo sodili smo, da je velika, nujna, zapovedujoča.

V srednjem veku — ne ustrašite se, gospodje, jaz nisem brezpogojni laudator temporis acti — v srednjem veku bi pridevek „katoliško“ v imenu dijaškega društva res bil malo odveč. Ali srednji vek je minil, nastopil je novi vek in ta je poklonil človeštvu darov kaj različne vrednosti. Kakor je prišlo, ali pa morda v neki logični versti spravil je v veljavo: Lutra, Volterja, Kanta, Hegelja, Spencerja, Renana in kakor je svoje dni oni skeptik in krivični sodnik v Judeji vprašal: kaj je resnica? — vprašujejo dandanašnji spet tisočeri: kaj je resnica?

Vsi imenovani možje in legija drugih je odgovarjalo na to vprašanje, vsaki po svoje, jeden drugemu nasprotujoč, jeden drugega pobijajoč. Edini so bili brezpogojno samo v terditvi: Katoliški nauk ni resnica! Ta terditev slišala se je sicer tudi v prejšnjih stoletjih, celó v srednjem veku, ali tako

splošna, tako mnogolična, tako strastna ni bila prej nikdar. Več ko tristo let jo je poslušalo olikano človeštvo; prijala se ga je naposled, in duh zanikanja nasproti razodeti resnici in nasproti katoliški cerkvi začel je z majhnimi izjemami vladati v zasebnem in javnem življenju.

Toliko sicer novodobni reformatorji in filozofi niso dosegli, da bi človeštvo v celoti bili izneverili katoliški cerkvi, veri v Boga in posmertno življenje, tudi je še primerno majhno število onih, ki bi odločno in javno odklanjali od sebe ime kristjana, ime katoličana — ali toliko so pa dosegli, da je velika večina modernega razumništva kerščanska, katoliška bolj po imenu, kakor po mišljenju in življenju.

Nam se tako polovičarstvo ne zdi dostojno, moškega značaja. Aut-aut! Indiferentizem in neodločnost v teh najvažnejših vprašanjih človeštva imamo za veliko lahkomiselnost, kajti od njihove rešitve je odvisna usoda posameznega človeka in celih narodov.

Mi smo se že odločili. „Danica“ je in hoče ostati katoliško društvo, ne samo v tem pomenu, da med njenimi člani ni nobenega luteranca, juda ali mohamedana, ampak v tem pomenu, da med njenimi člani ni nobenega, ki bi se ne upal, kadekoli je treba, javno in odločno spovedati: Jaz sem veren sin svete matere katoliške cerkve!

Tega mnenja namreč nismo, da je vera potrebna samo prostakom, da ne zgubé spoštovanja pred olikanci, ali pa delavcem, da se mirno dajo izkoriščati svojim gospodarjem, podložnikom, da se s silo ne upró državni oblasti — temuč prepričani smo, da je vera potrebna vsem brez razlike, ker njene resnice so absolutne (neodjenljivo potrebne) resnice, njene zapovedi absolutne zapovedi.

Verske resnice so absolutne resnice, in zunaj njih išče človeški rod zastoj rešitve. Nobena filozofija še ni mogla zadovoljiti človeškega razuma, in vtešiti človeškega serca: nerešena je ostala uganjka človeškega življenja, dokler niso v temo, ki nas obdaja, prisijali žarki božjega razodetja.

Zato bo „Danica“ v svojih članih gojila versko mišljenje in življenje. Omahljive v verskem prepričanju bo krepila, boječe hrabrila — toda — in

bi rad zaklical glasno, da bi me slišali vsi slovenski dijaki — hinavcem ne bo potuhe dajala! Še enkrat, da ostane pribito za vselej: „Danica“ hoče biti najprej društvo poštenih ljudi, za kukavice ne bo prostora v nji! Odločno torej zavračamo sumničenje, da je „Danica“ namen pospeševati gmotne koristi svojih članov. „Danica“ ni in ne bo zavod za preskerbljevanje kameleonov, „Danica“ ni in ne bo firma za barantanje z neznačajnostjo.

Kakor pa je vera najdražji zaklad, katerega je milost božja podelila posameznemu človeku, tako se nam zdi tudi najdražji zaklad podeljen narodom v celoti.

Zgodovina uči, da je moč in sreča narodov ozko zvezana z njihovim verskim in нравnim življenjem. Kjer propada vera in нравnost, tam propade kinalu tudi vse javno življenje. Zato se nam zdi eminentno narodno in zaslužno delo ono, kateremu je namen v ljudstvu krepiti versko mišljenje, škodljivo pa tudi v narodnem oziru vsako početje, ki utegne ta verski čut slabiti. Člani „Danice“ so poklicani, pozneje vsaki v svojem stanu delovati v javnosti; poklicani so služiti Bogu, poklicani so pa tudi služiti narodu. To-le poslednjo nalogo bodo najbolje spoznali, ako si za podlogo vsega svojega delovanja izvolijo katoliško idejo, ki je v kaosu modernih naziranj jedina zanesljiva voditeljica in, kar je zlasti za nas Slovence še posebnega pomena, zatiranim jedina zanesljiva zaščitnica.

Torej: Sursum corda!

(Konec nastl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. † Prečast. g. Žiga Bohinec, konzistor. svetnik, podvodja v duhovskem semenišču itd., večkrat previden s svetimi zakramenti za umirajoče, je po dolgem bolehanji in poslednjič mučni bolezni v Gospodu zaspal Vsih svetnikov dan (1. listop.) ob 1ni popoldne v 45. letu svojega življenja. Bog mu daj večnj mir!

Rojen je bil pokojni l. 1850 v Škocijanu pri Dobravi, posvečen l. 1873, imel službo na Dobrovi, bil potem škofov tajnik in kaplan do smerti kn.-škofa Pogačarja, dalje nekaj časa kapl. v Ternovem, poslednjič podvodja v kn.-škofijskem semenišču od l. 1885 do smerti. Delaven je bil tudi pri cecilijanskem in pri katoliškem tiskovnem društvu. Posebno veliko pomoč je skazoval pokojnemu knezu in škofu dr. Jan. Krizostomu Pogačarju, zlasti pri cerkvenih opravilih, ker vikši pastir so imeli na zadnje že silo slab pogled in jim je gosp. Žiga kot tajnik in kaplan posebno pomoč skazoval. Tako n. pr. jim je pri slovesnih opravilih, posebej veliki teden pri dolgih molitvah besede lahko narekoval itd. Zato jim je bil močno priljubljen; imenovali so ga konzistorijalnega svetnika, in še pri poslednjem poslovljevanji od duhovščine, umirajoči, so se gosp. Bohinju posebej zahvalili za njegovo posebno postrežbo in pomoč. Bil je pa res g. Žiga prav spréten duhoven, močno delaven — med drugim tudi v težavnih zadevah Medijatove podedvane hiše; zraven tega pa ves miren, tiha in pohlevna duša, nezmožna koga razžaliti. Zato je bil tudi priljubljen in drag slehernemu, kdor ga je poznal. V dolgi bolezni iskal je zdravila tudi pri „kneipovanji,“ vendar zastoj. Rešila

ga je terpljenja smert in smemo se zanašati pri dobroti božji, da: kolikor bridkejšje je bilo njegovo terpljenje, toliko večje je zdaj veselje njegovo. Silne množice so hodile ga kropit in v soboto, 3. listopada, ob 4ih popoldne imel je sprevod k sv. Krištofu tako lep, da je malo tacih. R. I. P.

Rimskega Katolika 6. tečaja IV. zvezek je ravnokar prišel na svitlo — v Gorici, v Hilarijanski tiskarni. Vreduje in izdaja ga, kakor je znano, učejnjak in profesor Mons. dr. Anton Mahnič. Nanzanja, da bode tudi prihodnje leto izhajal vsak tretji mesec, in sicer s koncem januarija, aprila, julija in oktobra, najmanj po 4 pole vsaki zvezek. Naročnina, po 2 gl. na leto, se pošilja vpravništvu (ne vredništvu), ki bo od nov. l. dalje na Travniku št. 13, kamor naj se naslavlja tudi dopisi do vredništva.

Obseg Tvarine so globoko študirane in preudarjane ter merijo proti zmotam novega časa, kakor: Visoka pesem ljubezni in edinosti, pa brez Boga. Svoboda in ljudstva. Naj novejša socijalno-politična revolucija, pa cerkev in država. (Syllabus.) Pij IX in Leon XIII. Perva znamenja bodoče zmage. — Apologetični razgovori: O starosti človeškega rodú. — Napredno-radikalni tok v češkem narodu (obširniše razprave) — Slovenskim bogoslovcem. III. Strahovi. — Časopis. — Pogled v Hervatsko. — Raznoterosti ...

Knjige družbe sv. Mohorja za letošnje leto se razpošiljajo in so naslednje: 1. Zgodbe sv. pisma, 1. snopič. 2. Molitvenik: Kerščansko devištvo. 3. Umna živinoreja. 4. Naše škodljive rastline, 3. snopič. 5. Slovenske večernice, 48. zvezek. 6. Koledar za leto 1895.

Tedaj 6 knjig za 1 gl. in pri tem še „Zgodbe sv. pisma“ in „Koledar“ v zdatnem kvart-formatu! Djanje družbino je v resnici stermerja vredno, kakor posebej delanje preč. g. profesorja dr. Fr. Lampe-ta, kateri je, z delom na vse strani preobložen, začel spisovati še tako važno in potrebno delo, katero, z ličnimi podobami ozališano po obširnem predgovoru in vvodu, je dospelo do zgodbe Sárine smerti in Izaka. To delo bode čast Mohorjeve družbe močno povzdignilo in ji gotovo mnogo družnikov pridobilo. — Slomškova lepa knjižica „Kerščansko devištvo“ bode posebej na deklitstvo dobro vpljivalo in tako druge po svoji lastniji.

Družba šteje 65.952 udov, med njimi 984 do-smertnih. Bog daj verli družbi še nadalje prav dober vspéh!

Z Mekin. (Smert mojega očeta.) Ne zame-rite mi, prelubi čitatelji, ako Vam opišem ob kratkem zadnje dneve in smert svojega predragega očeta (Antona), ki so pri meni dne 3. sept. l. l. umerli. Zdi se mi (in upam po pravici), da so se na njih uresničile svetopisemske besede. Draga je v očeh Božjih smert pravičnega. Znabiti se v jednom ali drugem čitatelju pri branji tega opisa obudi dobra misel ali sklep: to mi je dalo povod, da izročim te verstice dragemu Daničarju.

Do 75. leta — tedaj skoraj do skrajne meje človeškega življenja — je pustil ljubi Bog mojega očeta na svetu. Med delom in terpljenjem, v skerbi za družino in zase je preteklo njihovo življenje; če tudi so bili zadnje leta videti še terdni, vendar so

močno slabei; obilo terpljenje in starost je zrahljala jim zdravje. Zadnji dan majnika so bili navzoči pri šmarnicah v frančiškanski cerkvi v Kamniku; obšle so jih pa slabosti, da so jih morali nesti vunkaj na prosto. Od onega trenutka je vidoma pešala moč sicer tako terdnega moža. Odpovedal jim je želodec, odpovedovale so jim tudi noge; kakor senca so lazili še par mescev okrog. Kmaló so jim začele otekati noge, znamenje, da se bliža koncu življenja predražega mi očeta. Slutili so to sami ter se začeli prav resno pripravljati „na dolgo rajžo“, kakor so sami rekli. S težavo so še prilezli ob palički v cerkev, kjer sem jim podal presv. Rešnje Telo. Nato — začetkom avgusta — so legli, rekoč: iz te postelje pa ne bom več vstal. In res, niso vstali več. Dne 7. avg. so jih napadle prvič smertne muke; mislili smo že tedaj, da bodo sklenili. Živo mi je še pred očmi in milo se mi stori, če pomislim, kako nas je klečalo vseh 5 otrok — med njimi trije duhovni — krog smertne postelje dražega očeta; — pa tedaj zanje še ni bila prišla ura ločitve. Vendar je od onega prvega smertnega napada pa do smerti (3. sept.) trajal takorekoč samo jeden nepretergan smertni boj. Kake ure vmes jim je malo odleglo — potem so se pa bolečine tem hujše obudile. Grozne bolečine so terpeli sedaj v trebuhu in želodcu, sedaj zopet spečenine v persih, sedaj jih je dušilo — sosebnó zadnje dneve so skoraj vsacih 5 minut planili po koncu ter glasno, pretresljivo jeknili, ker jim je sape zmanjkovalo.

Milo je bilo gledati prejšnjega korenjaškega moža, kako se bori s smertjo; zdelo se je, kakor da bi mu smert ne mogla lahko blizo. Kaj bi se sramoval povedati, ko sem videl res nenavadno hudo jih terpeti. — saj sem imel že precej bolnikov pred očmi, a s tako hudim terpljenjem ne veliko; — oblile so me večkrat solze; jokali so pa tudi postavni možje, ki so jim prišli po kerščanski navadi streči, videč jih v silnem terpljenju. Počiti jim ni dalo nič; če so v nekakih omotičah za par minut zadremali, so se zbudili v tem hujših bolečinah.

Pa v vsem tem nepopisljivem terpljenju nisi čul iz njihovih ust niti ene besedice zoper voljo božjo. Tolažbo in moč so si zajemali iz neusahljivega studenca Jezusovega bridkega terpljenja, kterega so v bolezní ves čas pred očmi imeli. Spolnilo se je na njih: česar se človek v mladosti navadi, tega ne opusti rad v starih letih in tudi ne v dneh bolezní. Že kot mladenča in še posebno kot moža jih ni nobena stvar tako veselila, kakor premišljevanje Jezusovega terpljenja. Vsako nedeljo in praznik, z redko izjemo, so videli farani Pograjski (rojeni so bili namreč v Polhovem Gradcu) r. očeta enkrat, ali celo dvakrat spodbudno moliti sv. križev pot ali, v farni pograjski cerkvi, ali pa na Kalvariji na starem gradu; pa tudi nas otroke svoje — spominjam se še dobro — so prav pogostoma vodili ob nedeljah molit sv. križev pot; seveda smo se včasih po otroško namerdovali, pa hočeš nočeš, morali smo ž njimi. (Ako stariši dajo lep izgled otrokom svojim ter jih pridno učé v mladih letih, se to neizbrisljivo vtisne v otroško serce in ti vtisi ostanejo vse žive dni — to čutim zdaj ter sem hvaležen očetu za njih trud; zato rečem: blagor otrokom, ki imate dobre stariše; stariše pa opomnim, naj ne nehajo nikdar otrok svojih učiti z lepim izgledom in dobrimi nauki.)

Večkrat so rekli v bolezní: to me naj bolj tolaži, da sem rad molil križev pot. Najljubši knjigi že v zdravih dneh in sedaj v bolezní so jim bile: Volčičeve: „Getzemani in Golgata,“ pa Zupanova: „Kalvarija“: Ko sami niso mogli več iz njih brati, so nas prosili, naj jim beremo iz njih. S kako živo vero in serčnim sočutjem so začeli večkrat govoriti o terpečem Izveličarju, o glavi Jezusovi, ki je bila vsa ranjena od ternjev, od gerdih rabeljev, ki so „uboščeka“ Jezusa bičali itd. Blagroval sem in skoraj zavidal očeta za tako detinsko, živo vero in ljubezen do terpečega Izveličarja!

Da pa niso bili zastonj v šoli Križanega, se je videlo jasno v bolezní. Pred posteljo so imeli veliko sv. razpelo, katero so hoteli vedno imeti pred očmi. Če so jih bolečine hudo napadle, so prosili, da naj postavim križ prav pred nje in — solze so nas oblivale — ko so z rokami božali v silnih mukah Jezusa, ga nase vlekli ter milo klicali: o Jezus, moj Jezus, o križana moja Ljubezen. Večkrat so rekli: saj to moje terpljenje ni nič proti Jezusovemu, on je bil nedolžen, jaz sem pa grešna stvar. Nekega dné, ko so v smertni borbi mnogo terpeli, sem jim narekoval besede Jezusove: „Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih terpljenja od mene, pa ne tako kakor jaz hočem, ampak kakor ti!“ pa so v eni sapi, ko jih je hotelo zadušiti, spregovorili: „o ne, ne; — naj ga le pijem!“ Ko so nekoč videli solze v mojih očeh, ker mi je šlo njihovo terpljenje k sercu, so rekli: ne smeš žalosten biti, saj rad terpim. Ko sem jim rekel, da bodo kmalo videli Jezusa križanega v nebesih, gledali njegove sv. rane, lesketajoče se na njegovem poveličanem telesu, so se razjokali od veselja in upanja, kakor mali otrok. Če mislim na svojega r. očeta, mi pridejo v spomin besede sv. Pavla. Mene pa Bog varuj, da bi se v drugem hvalil, kakor v križu Gospoda Jezusa ..., tisoče jih je našlo tolažbo in moč v premišljevanju terpljenja Jezusovega; našli so ga tudi moj pokojni oče v obilni meri.

Spodbudno je bilo tudi, kako so večkrat prav z velikim hrepenenjem prejeli sv. Rešnje Telo; ihteli so, ko so prejeli najboljšega nebeškega prijatelja kot sv. popotnico v večnost; večkrat so v bolezní izdihnili: Bodi češčen Jezus v Najsv. Zakramentu zdaj in na vse večne čase, Amen! Saj tudi ni čudno, ko so imeli v življenju vedno veliko spoštovanje do te velike skrivnosti. Marijo so tudi iskreno ljubili; večkrat so otroško-zaupljivo rekli: o saj bo mamka Božja za nas Boga prosila; zmiraj sem jo častil in se ji priporočal. Potolažil jih je naslov: „Marija, vrata nebeške;“ ona vas bode peljala v nebesa. Pobožno so večkrat poljubovali njeno podobo. Vsak dan so navadno molili več rožnih vencev. Radi so se v življenju in ob smerti priporočali tudi angelju varhu in drugim svetnikom „ki so veliki prijatelji Božji,“ kakor so jih sami imenovali.

Najrajše pa so poslušali in sami molili v bolezní molitev: za srečno zadnjo uro; res zelo lepa molitev na koncu knjige „Kalvarije.“ Znali so jo na pamet, ker so jo obilokrat molili v življenju, upajmo, da je ljubi Bog uslišal njihovo pogosto prošnjo ter jim dodelil konečno srečno smert, po kateri so tako serčno koperneli.

Življenje se je nagibalo h kraju. Zavžili skoraj 10 dni proti koncu niso družega kot malo vode. Zadnji večer pred smertjo jim je nekoliko odleglo,

tako da so dejali: pel bi, ko bi mogel. V ponedeljek 3. septembra so ob 5ih začeli prav slabeti ter smo mislili, da bodo obstali. Vendar so med mojo šesto mašo še ves čas molili s hčerjo ter še dovolj razločno ponavljali besede: Jezus, Marija, sv. Jožef: Vam izročim svojo dušo, molili so še lavretanske litanije in več družih molitvic. Ob 7ih pridem iz cerkve; ko jih vidim skoraj pojemajoče, jim dam še enkrat sv. odvezo čez vse grehe celega življenja; bili so še pri zavesti; poljubili so še križ. Nato se je začel poslednji, smertni boj, ki pa na videz ni bil tako hud kot prejšnji; ozerli so se še enkrat na križ; ob 8ih so še parkrat globoko izdihnili ter izročili svojo dušo Stvarniku v roke. Obraz mertvega je bil prijazen; zdelo se je, da se derži na smehljej; oj, da bi duša ondi bila deležna večnih radosti!

Dne 5. septembra ob 10ih so izročili v. č. gosp. kanonik in dekan kamniški Oblak truplo predragega r. očeta materi zemlji na Mekinskem pokopališču, kjer bo čakalo trombe angelja in vstajenja. „Jaz sem pot resnica in življenje, kdor v mene veruje, bo živel in ne bo umerl na veke“ — so peli pri pogrebu vresniči naj se na Vas blagi, nepozabljivi r. oče!

Naj je mili Jezus sam Vaše obilo plačilo za obilo skerb zaradi nas, vaših otrok. O da bi gledali vekomaj v mili Izveličarjev obraz ter zajemali iz tega gledanja večno radost in veselje. Ljubezen nas, vaših otrok, pa seže onkraj groba; ne bomo pozabili na Vas, ako potrebujete naše pomoči. O ljubljani oče, počivajte v miru; svéti naj Vam večna luč! Oj, da bi tudi mi, vaši otroci, prišli kedaj tje k Bogu v večni raj, kjer vas upamo zopet najti, kjer ne bo nobene ločitve več. Le upajmo nepremakljivo.

Saj križ nam sveti govori, da zopet vid'no se nad zvezdami.

Fr. Rihar, župnik.

Pri Sv. Trojici je v god ss. aposteljnov Simona in Juda (28. vinot.) v. čast. g. župnik Simon Jan obhajal svoj god in slovesno opravil ob enem tudi svojo zlato mašo. — Preserčno vošilo za obé priliki ter še dolgo življenje Bogú na čast, vérnikom in velečastitemu gospodu zlatomašniku v blagor in zveličanje!

V Borštu pri Dolini so tamošnji dušni pastir, vč. g. Al. Pavli, 28. oktobra prav slovesno obhajali 25letnico, odkar ondi pastirujejo. Verno ljudstvo je na mnogoversten način pokazalo, kako ljubi in spoštuje svojega dušnega pastirja. Zvečer 27. okt. je bila razsvetljena vsa vas. Pri hišah so bili balončki, drugod zopet je gorel umetni ogenj in so se spuščale rakete v zrak. Pevsko društvo pod vodstvom g. učitelja je zapelo slavljencu pesem, zloženo nalašč za to slovesnost. Zbralo se je tedaj pred stanovanjem vč. gosp. dušnega pastirja tudi mnogo drugega občinstva, ki je po odpeti pesmi navdušeno klicalo preljubljenemu slavljencu: Živio!

Drugo jutro so zvonovi in topiči naznanjali, da se praznuje v Borštu posebna slovesnost. Ob desetih so imeli preč. g. kanonik J. Jan slovesno sv. mašo, č. g. kapelan z Doline so pridigovali. Po pridigi so vč. gosp. Pavli blagoslovili velik, umetno izdelan sv. Križ, ki so ga jim darovali hvaležni verniki. Cerkev je bila polna pobožnega ljudstva, ki je goreče molilo za svojega dušnega pastirja. In ko so se po sv. maši in odpeti zahvalni pesmi vč. g. Pavli zahvalili z le-

pimi besedami za tolike dokaze spoštovanja in hvaležnosti, ni ostalo nobeno oko suho.

Po sv. maši je spremilo ljudstvo slavljenca do stanovanja. Na poti je bil postavljen krasen slavolok, kjer so vsi navzoči glasno pozdravili vč. g. Pavlija, kot preskerbnega pastirja in velikega svojega dobrotnika. Bog ga ohrani še mnogo let! (Il. Popolo.)

Iz Bosne. (Poterdilo in zahvala.) Velečastiti Monsignor! Hvala Bogu! danes prejel sem velečenjeni list Vaš in pridejani list dobročin. D. L. z milodarom 60 gld. — Dva goldinarja iz tega za sirotne dijake, osemindeset gold. pa za cerkev sv. Jožefa.

Ta milodar obrnili bomo za jako potrebno mizarstvo cerkvenih oken, vrat in družih potreb. Izdelali bodo mizarstvo cerkveno č. vr. redovniki Trapisti; tako bo dvoje dobro delo: cerkev dobila bode dobre in ceneje mizarne izdelke, trapiški samostan enako pa nekoliko zaslužka v podporo dobrotelnih naprav. Jezus, Marija, Jožef obilno povernite vsem dobrotnikom in dobrotnicam s časnimi in večnimi darovi! Za dobrotnico „D. L.“ opravljajo se iskrene molitve in pobožnosti po željah, potrebah in namenih njenih; danes (tedaj 14. okt. Vr.) začelo se je za njo že opravljati.

Prjedor dne 14./10. 1864.

Br. Alfonz Marija, cerkv. odbornik.

Pristavek. Tudi oo. Trapisti v Banjaluki so poterdili sprejem svote za omenjeno mizarstvo delo po v. č. prijoru Br. Nivardu. Vr.

Marijannahillski misijon v Afriki vedno napreduje; med drugim ima to dobo 3 kaferske mladenče, ki študirajo v Rimu; eden izmed njih je že bogoslovec in bo kmalo posvečen; to bo veliko veselje za kaferski misijon, kakor tudi za dobrotnike tega misijona. — V kratkem je bila v Mariannahillu ustanovljena že trinajsta postaja (štacijon), ki se imenuje „Marija Celje.“ Tam želé med drugim napraviti tudi zvon — morebiti pri kacih 12 centih — in imajo zbranih že nekaj darov v ta namen; ako bi kdo za Marijino-Celje med Kafri blagovolil kak dar darovati, bode se sprejel s posebno hvaležnostjo. Vtil bi se zvon pri gosp. Samasu v Ljubljani. Kadar bo zvon dospél v Marija-Celje, bode se tam obhajala slovesna božja služba za dobrotnike posebej (sicer se opravite že tako vsak dan 2 ss. maši za dobrotnike; ta bode pa še verh tega za dobrotnike novega zvoná.)

Pohlevna prošnja.

(K spisu: „Naši prihodnji Salezijanci.“)

V Ljubljani se je osnovalo društvo za zgradbo zavetišča in vzgojevališča za нравno zanemarjeno mladino po Kranjskem. Pozive za pomoč pri tem podjetju je podpisano društvo razposlalo že tudi raznim občinskim zastopom. Naj bo to prekoristno delo po „Zgodnji Danici“ toplo priporočeno tudi preč. gg. farnim predstojnikom!

Po društvenih pravilih § 2. in 3. se ima mladež v tem zavodu poučevati v predmetih ljudske šole ter privaditi se kacega rokodelstva ali pa izgojiti po lastnji in raznoverstnih zmožnostih za kak drug poklic na versko-nravni podlagi prav po pravilih družbe Salezijancev. To družbo je bil ustanovil pred šestimi leti umerli Janez Bosko v Turinu na Laškem, zato se imenuje tudi Boskova družba. Ranji papež

Pij IX in sedanji sveti Oče Leon XIII so to družbo prav posebno pohvalili, živo priporočili in z obilnimi duhovnimi dobrotami in odpustki obdarovali.

Vesela poročila o vspešnem delovanju Salezijancev po Laškem, Francoskem, po Ameriki ter mnogih misijonskih delih svetá so nam najočitniša poročila, da bo ta družba tudi za naše kraje velik blagoslov. Ako sodimo po delovanji te družbe, smé se reči, da je Janez Bosko ter njegova družba Salezijancev za sedanji čas nekako to, kar je bil sv. Vincencij Pavljanski in družbe njegove za sedemnajsto stoletje. In ravno v sedanjem času, ko se od pre mnogih straní tako zelo dela na to, da se celo staršem ter cerkvi, kolikor mogoče, odvzame ali zmanjša vpljiv do mladine, katera se v njenih najnevarniših letih napolnuje z idejami ter nazori nevarnimi dobri vzgoji in sploh družbinskemu življenju, nam je posebno treba družbe ter vzgojiteljev, kateri se v istini na versko-nravni podlagi in iz viših namenov ter iz ljubezni do Boga in neumerjočih duš žertvujejo dobri vzgoji mladine, ne le dobre, nepokvarjene, ampak tudi zanemarjene in spridene mladine. V tej zadevi pa zlasti sedanji čas prav posebno družba Salezijancev zasluži vso našo pozornost. Take družbe nam je tem bolj potreba, čem bolj se nam je bati žalostnih časov kakoršni nam pretijo po hudobnih ljudéh v raznih podobah, čemur je večinoma kriva napačna ali zanemarjena vzgoja.

Kakoršna mladina, taka prihodnost, to se kaj rado spolnuje. Da bode vesela in srečna prihodnost, pričnimo resno pri mladini. Rešujmo mladino, katera le prepogostokrati, sebi in drugim v kvar in pohujšanje, stermoglavo dirja v časno in večno pogubo, in svesti si bodimo, da tako bomo veliko hudega odvernili, mnogo jih duševno in telesno rešili ter storili najboljše dobro delo kerščanskega usmiljenja, kakoršno izprosuje od Boga obilnega blagoslova in plačila nam in našim potomcem, in zagotavlja, da bomo želi resnično hvaležnost še pri poznih rodovih, najboljše plačilo pa prejeli od našega Zveličarja po njegovih lastnih besedah: „Resnično Vam povem, kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, to ste meni storili.“

S terdnim zaupom, da bo družba Salezijancev plemenito delo, naši domovini v korist tako v verskem, kakor v domovinskem oziru, prosi podpisani odbor, blagovolite tudi Vi, prečastiti gospod, po svojih močeh pri občinskem svetu ter znancih svojih priporočiti društvo za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani, čegar namen je delati Bogu v čast in mladini v pomoč po geslu: „Vse za vero, dom, cesarja.“
Za odbor: Jan. Smrekar.

Pomagat hiti nam Gospod!

(Tihomil.)

Pomagat hiti nam Gospod!
Prevelik je sovražni broj,
Ki v nas zaganja se povsod,
Zatrete žuga uk nam tvoj.

Preslabe naše so moči,
Da zmagali bi jih sami;
A če podaš nam Ti roko,
Tvoj verni ljud premagal bo.

Postala dan bo černa noč,
Bo Tvoje slavljenno imé
Od vseh narodov vse zemlje,
Spoznavših Tebe — Tvojo moč.

Pomagat hiti nam, Gospod!
Prevelik je sovražni broj,
Ki v nas zaganja se povsod,
Zatrete žuga uk nam tvoj.

Od vernih duš v vicah.

(Stara slov. nekoliko poglajena.)

Se sliši zdihovanje,
Od kod li pride to?
Vse splošno žalovanje,
Tak milo, žalostno:
Usmilite se me.
Usmilite se me!
Vsaj vi prijatelji,
Kedaj tak ljubljani!

Iz vic tak enoglasno
K nam duše kličejo,
Da naj nikar prekasno
V pomoč jim pridemo.
Nam kliče vsak za-se:
Usmilite se me,
Vsaj vi prijatelji,
Nekdaj tak ljubljani!

Mučenci kdaj terpeli
Pregrozne muke so:
Trinogi v smoli vrelí
So pekli jim telo:
So žive žagali,
Jim ude tergali:
Pa bolj kot muke vse
Vic ogenj duše žge.

Svet Avguštin spričuje,
Da ondi ogenj žgè,
S katerim Bog kaznuje
V pekel zaveržene.
Zato vsak lahko vé,
Da strašno res terpe
Tam duše zvoljene,
Še ne očiščene.

Oh muka prevelika,
Ki žge tam dan in noč,
Je nihče ne naslika;
Izreči ni je moč.
Kak duše koperne,
Da k Bogu bi prišle!
Pa vne marni ljudje
Terpeti jih pusté:

„Neusmiljeni kristjani,
Kje vaša je pomoč?
Ko groznih muk obdani
Nas ogenj žge pekoč!
Moje vsaki čas:
Naj Bog se usmili nas!
Oh vam in nam gorjé,
Če k sercu nič ne gre!“

Otroci pozabljivi,
Poglejte stariše!
Tam v muki nezrekljivi
Zavoljo vas terpe, —
Za vaš prehudi greh
Pri Bogu so v dolgeh.
Dajajte vbogajme,
Postite se za nje!

O sin si nehvaležen!
Se oče oglasi —
Si mojega deležen
Blaga in vseh reči!
Več dal sem naročil,
Da vic bi rešen bil;
Pa ni ti mar za mé,
Spolniti mi željé!

O hči ti, zaslepljena!
Tak mati govori —
Ko bila si bolehná,
Sem čula vse noči.
Ti za-me ne skerbiš,
Goreti me pustiš!
Z molitvo, z mašami
Mi daj pomagati!

Čuj brate vpiti k bratom
In sestro nad sestre,
Prijatelja k prijatlom,
Da naj v pomoč hité.
Mar ne poznate nas,
Da bili smo pri vas?
Vračujte dobro nam,
Kar smo storili vam!

Vi terdi gospodarji,
Al slišite tožbé?
So mar vam le denarji,
Ne duše poselske;
Ki silno tam terpé,
Pomoč od vas želé;
Saj vbogali so vas
Poslušali vaš glas.

Vi stariši posvetni,
Poglejte v vice tje,
Kako tam mladoletni
Otroci vam terpé!
Telo vam bilo mar,
Njih duše skor nikdar;
Vi zadolžili ste,
Da v raj otrok ne smé.

Zlast' duše si želijo
Pomoč od mašnikov,
Da délež jim delijo
Od maš. odpustikov;
„Moliti hočemo,
Ko raj odperl se bo,
Za vas dobrotnike,“ —
Tako zagotové.

Darujmo svete maše
Za rajnih dušni mir,
Tud' poterpljenje naše
Jim bo tolažbe vir!

Molitev, milošnjo,
In post s čujočnostjo,
Vse verste dobrih del
Bo Bog za nje sprejel.

Glas mili se razlegaj
Od vernih duš iz vic,
Nam vsem do serca segaj,
Da reš' mo jih temnic:
„Usmilite se me,
Usmilite se me,
Saj vi prijatelji
Nekdaj preljubljeni!“

O Jezus ljubeznjivi,
Usmili se dušic!
Zveličar milostljivi,
Usliši njihov klic!
Naj Tvoja rešnja kri'
Jim ogenj pogasi,
Poplača jim dolge,
Da pokoj zadobe!
Amen.

J. T—r.

Razgled po svetu.

Dunaj. (Dunaj se zbuja.) V daljšem vvodnem članku „Reichspost“ 6. novembra popisuje, kako se na Dunaju zbujuje kerščanska zavednost. Priliko k temu je dal 14dnevni ljudski misijon v enem močno pojudenih dunajskih predmestij. Ena najbolj razvselivnih prikazen sedanjega časa, pravi članek, je probudovanje kerščanske zavesti na Dunaju. Temu probujevanju se nihče več ne more umikati. V dokaz temu omenja velikanske procesije, ki se je verstila od cerkve sv. Janeza Nepomuka (Praterstrasse) po več cestah Leopoldovega predmestja. Vdeležilo se je tega obhoda tisuče občinstva, zlasti številno moških vsih stanov, mnoga društva z zastavami in družbenimi znamenji, pred vsimi tergovski zbori s prekrasnim novim banderom „Matris Admirabilis“ („Materie Prečudne“). In komu je veljala ta procesija? .. Veljala je Križu, ki so ga kakor v zmagoslavji nosili štirje gospodje v stermenje premnogih gledavcev. In kakošen križ je bil? Bil je misijonski Križ! Ravno se je namreč ohajal v omenjeni cerkvi sv. Janeza Nep. 14dnevni misijon, ktereга se je silno ljudstva vdeleževalo in spovednice v cerkvi so bile obsute od vernikov. Misijon v Leopoldovem, na „judovskem oddelku“, sedežu judovsko-liberalne inteligence in judovsko-liberalnega barantavskega duha, to je kaj čudovstega. In k temu še celo misijon P. Abelna Jezuita, tega aposteljna kerščanskega moštva na Dunaju. To je dogodba, ktere pomen je vreden, da se posebej povdarja! Velik bode blagoslov tega misijona. Pomen procesije s Križem se pa kaže najbolj iz besed, ktere je govoril naš „Abraham a Sankta Klara,“ prečast. P. Abel pred začetkom procesije tisučerim pričujočim, ki so prezalo cerkev, s presvitlim Križem nad velikim oltarjem, do zadnjega prostorčka napolnovali. Temu nasleduje preizverstni govor P. Abelna, ki je vreden, da poiščeš sam št. 255 „Reichsposte in ga prečitaš, ker jaz necoj ne morem o tem več pisati.

Na Dunaju se bode 12. in 13. tega mesca obhajal spodnje-avstrijski katoliški shod. Zastopnik kardinala nadškofa dunajskega bode P. Albert Marija Weiss. Oglasila prihajajo pogosto in kaže, da bode shod obilno obiskovan.

Ta mesec se tudi avstrijski škofje zopet snidejo k posvetovanju.

Prusija. Nemški cesar je za zidanje Pijeve cerkve v Berlinu privolil 30.000 mark.

Afrika. (Žalostni stan otrok.) Pismo veleč. o. Genie-a, misij. v Cimbebasu, to-le pripoveduje: Kolika je razlika med ravnanjem z otroci v kerščanskih družinah, in med osodo, katera čaka uboge otroke v raznih afrikanskih pokrajinah, zlasti onih, ki so bolehnii ali telesno pohabljeni! Ravnati se morajo v vsem po samovolji terdoserčnega očeta ali neusmiljenih starejših bratov. Če hoče kdor si bodi kaj kupiti, vzame otroka ter ga nese dotičnemu kupčevalcu in se z njim pogodi. Poznam dečka, katerega je oče na ta način večkrat prodal in zopet odkupil; seveda, imel je pri tem dobiček. Pervikrat ga je prodal za pisker medú, ali vzel ga zopet nazaj; drugikrat mu ponudi nekdo prav po ceni staro puško, in ta mu dá zanjo svojega sina; potem ga vzame zopet nazaj, da bi ga slednjič prodal kupčevalcu s sužnji; toda zdaj se je posrečilo nam, da smo ga odkupili in ga vzeli v našo misijonsko hišo.

Neusmiljeni posestniki vzmó svojim sužnjim, kadar se jim poljubi, otroke in jih prodajo kupčevalcem s sužnji. Otrokom, ki so hromi, slepi ali drugač pohabljeni, ne pričakovati družega, kakor prežalostne smerti. Vendar odkar imamo tukaj sirotišnice, že tudi nam prinašajo take otroke, da le saj nekaj zanje dobé. O prijatelji, da bi Vi vedeli, kako hudo dé nam misijonarjem, ker ne moremo vseh odkupiti, vseh rešiti časne in večne nesreče! Kolikokrat, ko nam pridejo ponujat take otročiče, moramo odbiti ponudbo, ker ni denarja!

Še neko, zanimivo dogodbo naj vam povém. Veleč. P. superijor gre nekega dne v pokrajino, kjer prebiva rod divjih Bihejcev. Spremlja ga majhen deček iz tukajšnje sirotišnice, da mu je na potu stregel in pri sv. maši. Ker sta imela zelo malo jedil seboj, hočeta kupiti mladega prešička. Prišlo je več ljudi, ter ponujalo nesnažne živalice, ali čujte! vsak je hotel imeti po vsi sili — onega malega strežnika! — Slehern si lahko misli, da se je potem takem razderl vsakter kup in da je P. superijor rajši prebl ob samem kruhu in vodi.

Sedaj imamo tukaj tudi v kraju Bihé že sirotišnico; izbrali smo si ta kraj zato, ker hodijo tu skozi karavane in kupčevalci, od katerih lahko nakupimo mnogo malih zamurčkov. Mnogi rodovi, ki se med seboj bojujejo, nam prinesó veliko ukradenih otrok; če jih pa ne moremo odkupiti, jih neusmiljeno pomoré.

Dragi prijatelji, molite za nas in naše misijone! V tujini vas pozdravljamo in bivamo hvaležno združeni v duhu z vami, ki nam pomagata reševati zapuščene otroke. Ostati hočemo neutrudni v ljubezni do ubozih otročičev, akoravno nam pretf dostikrat smertna nevarnost; ostanite pa tudi Vi neutrudni v molitvi, in dokažite ljubezen do ubozih poganskih otrok z mnogimi dobrotnimi darovi zanje! Ljubi Bog pa, in usmiljena Mati Marija, in angelj varh naj vas

varujejo, vas pa blagoslové! (Jabr. d. hl. Kindheit 14. zvez. 1894.)

Iz Kanade v severni Ameriki. Marsikateri izmed cenjenih bralcev je že bral tako zvane „indijanske“ povestice, v katerih se Indijanci popisujejo plemenito, kar se le dá. Človeku se Indijanci po tem berilu tako nekako priljubijo, da mu kar težko dé, ko bere v potopisih prav nasprotno stvari o njih. Tega, kar more dati res pravo plemenitost, tega je v naravnem redu malo, zato tudi ljudstvo, samo sebi prepuščeno, le redkokdaj živi tako, da bi s tem vzbujalo spoštovanje sosedov. Pač pa postane ljudstvo res plemenito, če ga poblaži kerščanstvo. Res kerščansko-živečega naroda ni treba še le v poeziji idealizovati, idealno je že samo na sebi.

In res o pravi plemenitosti in idealnosti nam pričajo nekteri podatki o pokristijanjenih kanadskih Indijancih, katere podaja list „Missye katolickie“ v svoji zadnji številki. Vidi se iz njih, kako spoštovanje imajo ti divjaki zlasti do presv. Rešnjega Telesa. Povzeta so ta poročila iz pisem o Devés-a, misijonarja kongregacije oblatov brezmadežnega Spočetja. O Devés pripoveduje:

Na vse zgodaj je prišel nekega dne v cerkev neki možak.

„Oče!“ rekel mi je, „obhajaj me. Pobiljšal sem se. Vsi vedó, da sem bil tak in tak, in zdaj tudi vsi vidijo, da sem se pobiljšal.“

Potem se je obernal k navzočim in dostavil:

„Povejte mi, ali ste opazili na meni kaj slabega, in precej se bom pobiljšal.“

Na to izzivanje je res vstal neki mladenič ter dejal:

„Oče! nekaj bi ti rad povedal. Kadar pride ta mož z lova domu in vidi, da kosilo še ni kuhano, jezi se strašno, in vendar nam je Gospod Bog ukazal, da naj bomo poterpežljivi.“

„Kar je mladenič povedal, je — žali — res,“ odgovoril je katekumen; „toda nikoli več se ne bom jezil nad svojo ženo.“

Škof Durieu, v Vestminster-u v britanski Columbij, poučeval je nekoč (še kot navaden duhovnik) svoje Indijance o skesanju, obžalovanju greha. Ob koncu govora oglasil se je star Indijanec:

„Oče! nekaj si nam povedal, česar ne razumem. Poglej! napeljuješ nas, da naj bi po vsakem grehu obudili kesanje. Kako je vendar mogoče, znova žaliti Boga, če ga je človek vsaj jedenkrat sprejel v svoje serce? V naši vasi je šest rodovin, in zagotovim ti lahko, da, odkar smo prejeli sv. obhajilo, ne le nisem opazil, da bi bil kdorsikoli izmed nas storil kak smertni greh, temveč tudi nisem več slišal opravljanja, obrekovanja ali jeznih besedí. Res je, da ne vidim svojim sosedom v dno serca, vidim pa svoje serco, in zaterdil ti lahko, da je dobro.“ G.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november):

a) Glavni namen:

Katoliški misijoni na Gerškem in v Turčiji.

b) Posebni nameni:

16. S. Otmar. Mesta in kraji, kjer presv. Jezusovega Serca še ne poznajo in ne časté. Hudo skušan človek.

17. **S. Gregorij žudelelnik.** „Duhovni in obhajanci.“ Pri-
poznanje novih čudežev božjih v Treviru in Lurdu.

18. **S. Odon.** Propad polomesca v Afriki popolna odprava
afrikankega kupčevanja s sužnji. Zgubljeni.

19. **S. Elizabeta.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Katol.
ženske družbe. Resen boj za svetost zakona na Ogerskem.

20. **S. Feliks Val.** Veči resnoba in delavnost v zadevah
delavskega vprašanja. Vreditev katoliških družb. Učenci.

21. **Marijino darovanje.** Popolna vdanost Bogu po vzgledu
Marijinem. Ohranitev kerščanskih sobnih lepšav nasproti novo-
paganski nečimurnosti in spotikljivosti.

22. **S. Cecilija.** Hvala Bogu za tolažilne vspehe cecilijan-
skih društev. Odprava grešnih iger in grešnih zabav. Korni
pevovodji.

23. **S. Klemen.** „Duhovni in obhajanci.“ Odstranjenje žal-
ostnih preprirov. Obvarovanje mnogih župnij pred npravnim
propadom.

24. **S. Janez od Križa.** Mnogo mlačnih kristjanov. Milostna
odvernitev strašnih nasledkov pregrešnega življenja v mladosti.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca
sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev
varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše de-
šele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešest-
vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne
pregrehe. — Ranjena oseba priporočena za ozdravljenje. — Neka
družina, posebej dve bolehnii osebi za ljubo zdravje. — Oče pri-
poroča svojega sina, ki je pri vojakihi nevarno zbolel, da bi mu
po priprošnji usmijene Matere Marije, sv. Jožefa, sv. Antona Pad.,
sv. Frančiška ljubi Bog dodelil zdravje; priporoča se pa tudi v
molitev oče sam v serčnih bridkostihi za pomoč.

Zahvale.

Težek voz z dvema konjema je šel čez mene in bila sem
v naj veči nevarnosti življenja, le kakor po čudežu sem bila le
samo na glavi nekoliko ranjena, ter moram nekoliko časa v po-
stelji ostati. To čudno ohranjenje pripisujem rožnovenski Materi
Božji, kateri sem se zjutraj gredé v fabriko še posebej sla pri-
poročiti. Prav posebno zahvalo torej naznanjam Mariji rožnovenski,
ki me je očitno obvarovala nagle neprevidene smerti.

V Ljubljani 1. listopada 1894.

Rotija Vehovec.

Imela sem hude bolečine v glavi in zobeh. Obljubila sem
opravljati devetdnevnicu v čast presv. Sercu Jezusovem, Materi
Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Apoloniji. in
ako bom uslišana, to v »Danici« naznaniti. In v resnici poma-
gano mi je bilo, za kar naznanja najserčnejšo zahvalo presv.
Sercu Jezusovemu in svetnikom.

V Ljubljani.

Marjeta Ključevšek.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Katoliška družba za Kranjsko, ki si
je po sreči kupila hišo kot lastni »Katoliški dom«
na Turjaškem tergu št. 1 — in šentjakobska Vincen-
cijeve konferenca je 7. t. m. že ondi imela svojo
tedensko sejo.

„Glasnik“ se imenuje list kerščanskih delavcev
in obertnikov, ki bo izhajal vsak drugi in četerti
četertek v mescu, v obliki »Domoljuba.« Naročnina
znaša 80 soldov. Perva številka je prišla na dan
8. t. m. Ker šteje samo ljubljansko društvo kato-
liških delavcev že čez 700 udov; ne dvomimo, da bo
»Glasnik« dovoljno podpiran, kakor tudi, da bo svojo
nalogo moško spolnoval v katoliškem duhu. Bodí
priporočen Slovencem. Naročnino sprejema »vredni-
štvo Glasnika,« Poljanska cesta št. 58.

Nevesta Kristusova, ali podučna in molitvena
knjiga za pobožne kerščanske device, od č. g. žup-
nika B. Bartola, je zopet natisnjena, in sicer zdaj
že šestič v založbi in izdaji »Katol. tiskarne.« Ta
prelepi biser katoliških molitvenikov naj si pač vsaka
deklica pridobí, ako ga še nima, ker te neprecenljive
bukve so res pravi angelj varh za kerščansko mla-
dino zlasti dan danes, in ko bi si imela ktera pri-
stradati in pripostiti tiste groše za te bukve: gotovo
se ne bo kesala, da si jih je napravila. Posebno pri-
praven spomin so n. pr. tudi za prvo sv. Obhajilo,
za godove itd.

Spominček s Šenturske gore o Vsih Svěith: »Šopek
rudečih jagod.« Bilo jih ni sicer polen kozuj, pa so
toliko vredne, kakor o drugem času verhovat mérník!
Lepa hvala in ob enem prav iskreno čestitanje za
bivši god 28. u. m. Enako pa tudi vsim drugim
imenjakom onih apostolov!

Terst. Čast. g. Fr. Kramberger gre z Opčine v
Ricmanje, na njegovo mesto pa č. g. Ant. Germek;
v Rodik za župnega upravitelja č. g. Fr. Svetišič z
Movraža; č. g. Jož. Petrak s Kostove v Zvoneče, na
njegovo mesto pa novomašnik čast. gosp. Venceslav
Šilenj.

V št. Vidu nad Ljubljano je po noči od 7—8.
t. m. večkrat previden s sv. Zakramenti umerl blagi
in znani slikar in posestnik g. Miroslav Tomec.
Bog mu daj večni mir! — Vratna bolezen med otroci,
zlasti šolskimi, hudo razsaja in veliko jih umerje.

Bus car, Aleksander III., je umerl 1. t. m.; njegov
naslednik je Nikolaj II.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Gospodična Marija Pfefererjeva 4 krone. —
Čast. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — R. D. 6 gld. — Dobrotnik z
Iga prav dobro zimsko sukno. To je blaga misel in ravno o
pravem času. — vivant sequentes! — Ursula Fabijan 2 kroni. —
Č. g. župnik Iv. Škerjanec 2 gld. — R. V. 20 kr. iz hvaležnosti
za ohranjenje življenja v veliki nevarnosti. — Čast. gosp. župnik
Martin Derčar 15 gld. — Katar. Mulej 1 gld.

Za sv. Detinstvo: R. D. 10 gld. — Ursula Fabijan 40 kr. —
Č. g. Gašper Vilman, župnik v Kolovratu, 12 gld 60 kr.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Neimenovana
1 tolar

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Iz Idrije N. K. 1 gld. v neki
dober namen.

Za jutrovsko bratovščino za duše v vicah: Katar. Mulej 1 gld.

Za afrikanški misijon: Iz frančišk. samostana 5 gld.

Za brat. sv. Leopolda: Iz frančišk. samostana 2 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Čast. gosp. župnik Ivan
Škerjanec 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani (pri č. oc. Jezuitih). Č. g.
župnik N. 5 gld.

Za srednje-afrikanški misijon: Z Jesenic č. g. župnik Jan.
Keršič 6 gld. 40 kr. zbirka.

Za stradajoče nune na Laškem: Gospodč. Marija Pfefererjeva
5 gld.